

višjem hribu grozen velikan in bi bičal zdaj z ljutim bičem, spletenim iz ognjenih vrvi, v strašnih grozah tuleče temine, zdaj zopet vrgel bič besno od sebe v globine in zgrabil ogromno kladivo ter bil ž njim divje na črno naklo, da so prhale iskre kakor blazne na vse strani . . .

Greh! . . . Začutil je vso sladko strahoto te besede, in kakor da so tam nekje v noči pred njim završela mirno krila pošastnih furij . . . Storil je bil prvič v življenju nekaj, kar mora ostati skrito pred vsem svetom, potopljeno v črno, nemo noč, in ves težki misterij krivde se je bil razgrnil okrog njega in tega drhtečega bitja ob njem . . .

In zato se je sklonil zopet k njej, jo vzel mehko v svoje naročje in jo stisnil z bolešno pobožnostjo k sebi.

„Glej, zdaj sva svoja, popolnoma svoja!“ je zadrhtel. „V tej uri sva stopila iz vsega sveta tu noter v ta-le najin krog, stopila iz zveze življenja, ki je nama zdaj sovražno in tuje vseokoli, in pahnjena sva v globine te najine čudne, sladko-grenke skrivnosti . . .“

Zaihtela je, prijela njegovo glavo z obema rokama ter jo potegnila k sebi in ga poljubila, a jo naenkrat skoraj vrgla od sebe in zbežala brez pozdrava od tod . . .

In hip je še stal tam, potem je pa povetil glavo in stopil počasi v svojo sobo.

(Dalje prihodnjič.)

Solnčni zahod.

Morje žari, zaplamtele so vode,
ogenj nebeški v njih sije, gori —
brezdna sijajna so se odklenila,
gledajo divno mi tajnost oči!

V njih je kraljestvo, in v zlate grobove,
k sanjam očetov visoki gre car —
duša zadivljena mi je umrla,
kaj ji življenja je temnega mar . . .

Tam je svetloba in luč in resnica,
v njeno obličje naj zrem vekomaj!
Smeje se večnost, poljublja me sfinga,
v njenih očeh sem zagledal švoj raj!

C. Golar.